

VIRITÓ PÁL

Egyszer tizenkét vadász, mikor, mikor nem, nincs megírva, vadászott egy nagy sűrű erdőben. A kopók egyszer csak hajtani kezdtek egy rókát, a róka pedig, hogy kikaphatott az erdőből, egyenesen befutott egy rongyos malomba. Kérlelni kezdte a molnárt, hogy rejtse el őt valahova, mert ha a vadászok itt teremnek, vége az életének.

A molnár felkapta a rókát a két hátulsó lábánál fogva, bevetette egy üres szuszékba, s ráverte a lakatot. A vadászok csakhamar odaérkeznek, s kérdezik, hogy hova lett a róka. A molnárnak tudni kell róla, mert látták, hogy éppen a malomba futott be a kopók elől. A molnár azt felelte, hogy ő nem tud róla semmit, lehet, hogy itt a malomárok mellett elrejtette magát a nádasba. A vadászok keresték egy darabig a rókát, de hogy nem találták, elmentek vissza az erdőbe.

Mikor a vadászok már messze jártak, a róka kérni kezdte a molnárt, hogy bocsássa ki őt a szuszékból. A molnár ki is vette, s a róka azt mondta neki:

– No, te molnár, amiért megtartottad az életemet, én sem leszek háládatlan hozzád. Most elég szegény vagyok ebben a rongyos malomban, de meglátod, úrrá teszek – avval elbúcsúzott s elfutott.

Nem telt bele három nap, s megint beállított a róka a malomba, egy nagy rézgomolyát hozott a szájában, s azt mondta:

– No, te molnár, te Viritó Pál – így hívták a molnárt –, ezt a gomolyát tedd el jó helyre, hogy ebben hiba ne legyen, ezen semmi karcolás ne essék, még jó hasznát veheted, ha a szerencse megsegít – avval megint elfutott.

Harmadnap újra beállított a róka, hozott a molnárnak egy ezüstgomolyát, s azt mondotta:

– Ennek is jól gondját viseld, hogy el ne vesszen, benne semmi hiba ne legyen.

Egy darab ideig oda volt a róka valahova, s tova tíz nap múlva hozott a molnárnak egy aranygomolyát, s evvel a szóval adta a kezébe:

– No, te Viritó Pál, már erre ugyan vigyázz, hogy el ne vesszen, vagy valami karcolás ne essék rajta, mert ez már többet ér a másik kettőnél.

A szegény molnárnak nem volt más jobb helye, betette hát a három gomolyát abba az üres szuszékba, melybe a rókát zárta volt, s feltette rá a lakatot. A gomolyák ott heverték vagy három hónapig, s amikor a három hónap eltelt, eljött a róka, s elkérte a rézgomolyát a molnártól.

– Hát te ezt mért veszed vissza tőlem, ha nekem ajándékoztad egyszer? – kérdi tőle a molnár.

– Tudom én, mit csinálok – mondja neki a róka –, te csak bízz rám mindent, a boldogságodat kívánom.

Egy városban, nem messze lakott a Zöld király. Annak volt egy igen-igen szép leánya. A róka elvitte a rézgomolyát ennek a királynak, s azt mondta neki:

– Viritó Pál önagysága tisztelteti felségedet, s evvel a csekély ajándékkal kíván kedveskedni, míg többel is szolgálhat.